

Descriptors

Maria Rosa Font Massot (Sant Pere Pescador, 1957) va néixer prop del riu i del mar, i l'aigua sempre li ha fet companyia. S'ha dedicat a ensenyar llengua i literatura catalanes en un institut de Girona i aquesta feina també l'ha guiat i l'ha complagut. Escriu perquè vol viure i viu perquè escriu.

Escric per viure

Escric per viure. Per viure en un espai de silenci poblat de veus, de fingiment i de veritat oculata, de manifestació del jo i alhora de desdoblament i disgregació, de presència i absència del cos, en un espai de reconeixement de la realitat immediata però també de la realitat imaginada, en què la sensació de fugacitat s'agermana amb la sensació de permanència. Escric per viure en un espai de pugna amb el no-res i de reconciliació amb el text, de reflexió estructurada i d'intuïció lluminosa.

Escric per establir ponts amb tot el que m'envolta, amb el que sento i soc, per contemplar-ho amb la mirada neta d'un infant i fondre-m'hi, perquè penso que escriure (i qui diu escriure, diu també llegir) ens fa més lliures i més humans.

Escric perquè estimo les paraules, les preservo en cada vers, les vetllo en cada línia, i elles em preserven del glaç i el desert de les hores. Perquè estimo el seu dring quan em parlen de terres, de llum, de les ombres del viure i de la por de morir. Perquè són les paraules les que donen forma al meu univers i el justifiquen.

Escriure va néixer en mi d'una manera natural i impensada. Recordo una nena a qui li agradava cantar, que s'inventava la lletra i la melodia de cançons ben senzilles, que anava repetint mentre feia el camí de casa a l'escola. Després hi va haver una noieta que escrivia en dietaris pensaments i

poemes. Al llarg dels anys, escriure ha esdevingut la fusió d'experiència i d'intuïció, de raó i d'instint, i sempre ha anat lligat a un estat creatiu (una mica màgic) que apareix com un llamp en la nit o que demana una recerca tenaç, com la del caminant perdut enmig del bosc que busca una clariana per poder-se orientar. I a poc a poc s'ha anat convertint en una necessitat que a voltes es dilata en el temps i a voltes s'interromp.

Molts dels textos que he escrit estan vinculats al paisatge de la meua infantesa: el poble de Sant Pere Pescador, el riu Fluvià en el seu tram final cap a la desembocadura, i el mar. M'he sentit sempre arrelada a aquest *locus amoenus* que m'acompanya i que aflora (ni que sigui de manera inconscient) en el que escric. Aquest univers constitueix el trampolí que em permet volar cap a altres espais.

Quan escric, intento, com Dèdal i Ícar, sortir del laberint i buscar nous horitzons, encara que, de vegades, les ales de cera es fonguin. Intento recórrer camins diversos per tornar a Ítaca, com Odisseu, i voldria persistir, com Sísif, d'una forma tenaç i incansable. I no pas amb la voluntat d'alçar un monument, a la manera horaciana, sinó simplement de deixar constància d'aquest trosset de temps que m'ha tocat viure.

MARIA ROSA FONT MASSOT